

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, IČ 26232375, se sídlem Rousínov, Komořany 146, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2011, č.j. 88/LP/11,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2011, č.j. 88/LP/11, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2011, č.j. 88/LP/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb. zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 2.12.2010, č.j. 3156302019 (dále jen prvoinstanční rozhodnutí“), a řízení zastaveno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že z ustanovení § 109 odst. 1 daňového řádu (za použití ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu) vyplývá, že příjemce rozhodnutí se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Zákon čili daňový řád jinak nestanoví (viz ustanovení § 140 odst. 4 daňového řádu), žalobce se tedy proti konkludentnímu

vyměření místního poplatku může odvolat. Z přechodných ustanovení zákona č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu, vyplývá, že právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Proto bude dále postupováno podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31.12.2010. V ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích je uvedeno, že nebudou-li poplatky zaplacený (odvedený) včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem. Včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obec zvýšit až na trojnásobek. Vyměřené poplatky se zaokrouhlují na celé koruny nahoru. Zákon o místních poplatcích explicitně nehovoří o vystavení platebního výměru na místní poplatky (vyměření místního poplatku platebním výměrem před jeho zaplacením). Bylo by to nadbytečné, neboť podle ustanovení § 13 zákona o místních poplatcích platí o řízení ve věcech poplatků, pokud zákon o místních poplatcích nestanovení jinak, zvláštní předpis, kterým je zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Podle ustanovení § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků o stanoveném základu daně a vyměřené dani vyrozumí správce daně daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, a takto vyměřenou daň současně předepíše. Je-li takto vyměřená daň vyšší než daň vypočtená daňovým subjektem v daňovém přiznání či hlášení, je rozdíl splatný do třiceti dnů ode dne doručení rozhodnutí o vyměření daně. Zákon o správě daní a poplatků ani zákon o místních poplatcích jinak nestanoví, tzn., že správce daně, resp. v tomto případě správce poplatku je povinen platební výměr vystavit. Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení (§ 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vyměření daně (poplatku) podle ustanovení § 46 odst. 5 je tzv. konkludentním vyměřením daně (poplatku). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, č.j. 2 Afs 175/2006- 89, je na místě a jako jediné správné, aby správce daně (poplatku) rozpornost projevené vůle daňového subjektu odstranil jen rozhodnutím o dani (platebním výměrem na místní poplatek za technické herní zařízení povolené MF ČR). Uvedenou rozpornost projevené vůle se rozumí tvrzení žalobce v hlášení, v němž splnil ohlašovací/oznamovací povinnost podle příslušného článku obecně závazné vyhlášky č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška“), (uvedl místa, kde na území města Cheb provozuje technická herní zařízení povolená MF ČR) a zároveň uvedl, že předmětná herní zařízení nepodléhají poplatku (poplatek měl být podle žalobce ve výši nula). Jelikož správce poplatku platební výměr na místní poplatek ve smyslu ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků ani žádné jiné takovému platebnímu výměru podobné rozhodnutí nevydal/nevystavil a žalobci nedoručil, nemá žalobce jinou možnost, než že se proti svým hlášením v zákonné lhůtě odvolat. Z předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se i proti rozhodnutí podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků lze odvolat. Žalobce dále odkázal na závěry zaujaté v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.4.2006, č.j. 22 Ca 55/2006-73. V souladu s ustanovením § 264 odst. 1 daňového řádu povahou a účelem nejbližší

ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků jsou ustanovení § 139 a § 140 daňového řádu. Z ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu (neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.) vyplývá, že správce daně nemusí platební výměr ve všech případech doručovat. Stanoví-li tedy správce daně daň konkludentně, tj. mlčky, není správce daně povinen platební výměr doručovat - daň je stanovena stejně jako podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků s tím rozdílem, že s účinností od 1.1.2011 se neuplatňuje fikce vydání platebního výměru. Úřední osoba, která provádí jménem správce daně vyměření, je povinna platební výměr vystavit, aby jej mohla založit do spisu. Za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně (§ 140 odst. 2 daňového řádu). Podle ustanovení § 140 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem vydání platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání. Ustanovení posledního odstavce § 140 dává zapravdu žalobci v tom, že se proti konkludentně vyměřenému místnímu poplatku, resp. platebnímu výměru odvolat lze. Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení (§ 140 odst. 4 daňového řádu). Daň, ať již vyměřená konkludentně (bez neexistence platebního výměru) do 31.12.2010, resp. platebním výměrem po 1.1.2011, se však odchylovala od daně tvrzené žalobcem (daňovým subjektem), proto byl správce poplatku povinen sdělit žalobci výsledek vyměření - prostým sdělením či platebním výměrem. Od 1.1.2011 je povinnost správce poplatku v případě odchýlného tvrzení daňového subjektu (v tomto případě žalobce) od vyměřené daně oznámit výsledek vyměření platebním výměrem. Legitimita podaného řádného opravného prostředku je dána též i na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2006, č.j. 7 Afs 49/2004-59. K případnému důvodu, že žalobce místní poplatek za provozovaná herní zařízení povolená MF ČR i přes své tvrzení, že místnímu poplatku podle vyhlášky nepodléhají, místní poplatek ve lhůtě stanovené vyhláškou správci poplatku zaplatil (a nejspíše proto bylo odvolání zamítnuto jako nepřipustné), uvádí žalobce následující. Z ustanovení § 135 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti pro vyměření daně (srov. ustanovení § 40 odst. 13 zákona o správě daní a poplatků). Dle ustanovení § 109 odst. 5 daňového řádu nemá podané odvolání v případě povinnosti zaplacení místního poplatku odkladný účinek (srov. ustanovení § 48 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků); Žalobce by se zároveň vystavil nebezpečí postihu ze strany správce poplatku podle ustanovení § 11 odst. 1, věta druhá, zákona o místních poplatcích, podle kterého může obec včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část zvýšit až na trojnásobek. Skutečnost, že díky včas nezaplaceným (neodvedeným) poplatkům by správce poplatku žalobci vystavil platební výměr na místní poplatek (a tím pádem by žalobce měl v ruce rozhodnutí, viz § 11 odst. 1, věta první zákona o místních poplatcích), by však mohla být vykoupena postupem správce poplatku podle věty druhé citovaného ustanovení. Je na místě uvést, že žalobce deklarovanou skutečnost, že se v žádném případě nechce vyhýbat poplatkové povinnosti, doložil právě včasným zaplacením místního poplatku podle vyhlášky.

Celkově povinností stanoveným vyhláškou žalobce dostál, neboť v opačném případě by se vystavoval nebezpečí sankce dané ustanovením § 37 zákona o správě daní a poplatků. Splněním povinností však není založen důvod pro zamítnutí odvolání pro nepřipustnost jeho podání. Rozhodnutí správce poplatku o zamítnutí odvolání pro jeho nepřipustnost je nezákonné mj. i proto, že ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků lze jen a pouze tehdy, když podání daňového subjektu je ze zákona nepřipustné, což znamená, že takové podání nelze vůbec učinit. Správce daně postupuje v rozporu se zákonem, jestliže podání označené jako odolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku zamítne podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) s odůvodněním, že jde o nepřipustné podání (blíže viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24.3.2005, sp. zn. 31 Ca 108/2004).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se k tzv. konkludentnímu vyměření nebude vyjadřovat, a to s ohledem na novou účinnou právní úpravu, v jejímž světle se to jeví jako nadbytečné, neboť odvolání s kompletním originálem spisu obdržel až dne 4.2.2011. V souladu s ustanovením § 264 odst. 1 daňového řádu řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Tímto ustanovením je § 140 daňového řádu, přičemž z ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že daňový řád opouští koncepci konkludentního vyměření daně (či fiktivního platebního výměru) a podmiňuje stanovení daně realizací vyměřovacího řízení, které je ukončeno vydáním platebního výměru. Sám správce poplatku ve svém stanovisku k předání odvolání uvádí, že platební výměr odvolateli nebyl vydán. Dále, že místní poplatek byl uhrazen dne 23.12.2010, přičemž splatnost poplatku podle předmětné vyhlášky je k 31.12.2010. Správce poplatku ve svém stanovisku tedy explicitně deklaruje, že do dnešního dne poplatek nevyměřil a platební výměr nebyl vydán. Ohledně data splatnosti předmětného místního poplatku pak žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že ve světle výše uvedeného in favorem prvoinstančního rozhodnutí zrušil a řízení o odvolání zastavil, přičemž podané odvolání vyhodnotil jakožto žádost o vydání stejnopisu platebního výměru a rovněž ve prospěch žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že v obou případech, tedy kdy místní poplatek byl zaplacen ve správné výši, a i když nebyl uhrazen ve správné výši, je možné v dané věci podat odvolání, neboť již ve svém podání ze dne 7.10.2010 uvádí, že podle jeho názoru IVT, MR nepodléhají místnímu poplatku podle vyhlášky a tento svůj závěr odůvodňuje viz argumentum a contrario § 140 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný dále uvedl, že nemohl rozhodnout jinak, neboť správce poplatku dosud nevyměřil, a s ohledem na tu skutečnost nemohl žalovaný vyhovět návrhu petitu rozhodnutí žalobce a ani správci poplatku, neboť postup správce poplatku podle závěru žalovaného byl správný jenom v případě, pokud byl místní poplatek zaplacen před lhůtou splatnosti, což však již v době rozhodování správce poplatku nebylo ze spisu zřejmé.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s

§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předně je nezbytné konstatovat, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné. Žalovaný opřel výrok napadeného rozhodnutí o ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení. Tímto výrokem se prvoinstanční rozhodnutí zrušuje a současně se správní řízení zastavuje, tj. nastává stav, kdy již nebude vedeno žádné další řízení. Bylo-li správní řízení zahájeno na základě žádosti, o této žádosti již dále nebude jednáno. Ač žalovaný opřel svůj výrok o ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, odůvodnění napadeného rozhodnutí je s tímto výrokem v rozporu, což činí napadené rozhodnutí nesrozumitelným. Žalovaný svůj výrok odůvodnil tím, že *„vyhověl odvolateli a zrušil rozhodnutí správce poplatku a řízení zastavil a současně podání příjemce vyhodnotil jako žádost o vydání stejnopisu platebního výměru“*. Žalovaný tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí namísto uvedení důvodů, proč správní řízení nemá pokračovat, ve své podstatě uvedl, že řízení o žádosti má dále pokračovat, pouze s tím rozdílem, že žádost žalobce má být jinak právně posouzena. Takovýto postup je však v rozporu s ustanovením § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Dosáhnout žalovaným sledovaného cíle, tj. aby prvoinstanční orgán žalobci vyhověl ve smyslu právního názoru vysloveného žalovaným o tom, jak má být žádost žalobce posouzena, lze toliko postupem podle § 116 odst. 3 daňového řádu, k čemuž v dané věci nedošlo.

Dále je nezbytné konstatovat, že napadené rozhodnutí trpí taktéž nedostatkem důvodů skýtajících oporu jeho výroku o zastavení řízení. Podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu sice odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, avšak zastavit jej může pouze tehdy, je-li zde dán některý z důvodů pro zastavení daňového řízení. Důvody, pro které lze daňové řízení zastavit jsou uvedeny v ustanovení § 106 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný nejen, že se o žádný z těchto důvodů v napadeném rozhodnutí neopřel, nýbrž, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, těmito důvody se vůbec nezabýval.

Pokud jde o věc samu, tj. zda lze či nelze podat odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, se velice podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011-62 (dostupný na www.nssoud.cz). Dlužno dodat, že se tento rozsudek týkal přímo žalobce a jeho postupu ve správním řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl, že *„podstatná je právní otázka, jak měl městský úřad zareagovat na postup žalobce, který na straně jedné uhradil místní poplatek ve výši předpokládané obecně závaznou vyhláškou města Kaplice, na straně druhé vyjádřil s takto vypočteným a uhrazeným místním poplatkem nesouhlas. Žalobce se domáhal a domáhá buď vydání platebního výměru, nebo jiného sdělení výsledku vyměření. Tato snaha je plně pochopitelná, neboť chtěl mít na straně jedné k dispozici rozhodnutí, proti kterému by se mohl bránit, když s výší poplatku nesouhlasil, na straně druhé se však nechtěl stát neplatičem, jímž by se stal v případě neuhrazení místního poplatku. Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom,*

že samotný zákon o místních poplatcích nedával žalobci jinou možnost, jak se domoci od městského úřadu jako od správce daně platebního výměru, než nezaplatit, aby tak nastaly důsledky předpokládané v jeho § 11 odst. 1. Naopak žalobci je třeba přisvědčit v tom, že nucení k tomu, aby se stal neplatičem a vystavil se tak hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek podle § 11 odst. 1 věta druhá zákona o místních poplatcích, opravdu nelze pokládat za uspokojivé řešení toho, jak by se žalobce domohl rozhodnutí o skutečné výši místního poplatku, který má platit. Sám zákon o místních poplatcích tedy neupravoval uspokojivé postup, jakým by měl městský úřad řešit rozpor mezi výší poplatku, kterou žalobce fakticky uhradil, a výší, kterou podle svého názoru uhradit měl. Z toho ovšem neplyne, že žádný takový postup neexistuje, či že by jakékoli vykročení městského úřadu za hranice zákona o místních poplatcích bylo porušením zásady výkonu státní moci pouze na základě zákona obsažené v čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatel. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i v situacích, na něž sice nepamatuje sám tento zákon, pamatuje na ně ale zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně. Sám zákon o místních poplatcích totiž ve svém § 13 zakotvuje subsidiární použití zvláštních předpisů, v nichž je třeba hledat řešení právě těch otázek, které zákonem o místních poplatcích řešeny nejsou. Takovou otázkou je i otázka, jak řešit rozpor mezi výší poplatku odvedeného a výší, která podle poplatníka měla být odvedena. A oním subsidiárně použitelným předpisem byl do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků, od 1. 1. 2011 daňový řád, o čemž mezi účastníky není sporu. Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné. Účinky úkonů učiněných do 31. 12. 2010 podle zákona o správě daní a poplatků totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 daňového řádu zachovány, ovšem počínaje 1. 1. 2011 bylo třeba řízení dokončit podle daňového řádu, jak stanovil jeho § 264 odst. 1. Pohledem těchto předpisů je třeba posoudit jednotlivé žalobcovy úkony a reakce městského úřadu a stěžovatele na ně. Klíčové je již žalobcovo podání ze dne 7. 10. 2010. V něm výslovně vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku, která na něj dopadala podle obecně závazné vyhlášky č. 1/2010, a požádal o sdělení výsledku vyměření místního poplatku ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Za této situace bylo jediným správným postupem městského úřadu poplatek vyměřit a výsledek vyměření mu sdělit postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vyplývá to i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006 (publ. na www.nssoud.cz), podle něhož je konkludentní vyměření daně, tedy postup, při jehož použití nemá daňový subjekt od správce daně k dispozici žádné rozhodnutí, jež by mohl napadnout odvoláním, na místě pouze tehdy, „kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a o jeho správnosti. V takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesděluje. Daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb.“ V citovaném případě daňový subjekt předložil k výzvě správce daně dvě daňová přiznání, a to ve vztahu k rozhodnému spornému příjmu zcela opačná, přičemž jejich předložení doprovázel i písemným vyjádřením, jímž se k rozporu mezi oběma daňovými přiznáními vyjádřil tak, že dodatečné daňové přiznání obsahující sporný příjem podává jen proto, aby splnil výzvu, že je však nepovažuje za správné, neboť tento příjem sice obdržel, ale nepovažuje jej za dani podléhající. Za této situace pokládal zdejší soud za nutné, aby rozpornost projevené vůle daňového subjektu správce daně odstranil vydáním rozhodnutí o dani. Nyní posuzovaná

situace je obdobná. Žalobce zde nepodal sice dvě daňová přiznání, ale podal ohlášení, na jeho základě si spočítal a zaplatil místní poplatek, aby se neoctl v prodlení, zároveň ale výslovně uvedl, že s takto zjištěnou výší poplatku nesouhlasí. I zde měl tedy městský úřad daň vyměřit a výsledek vyměření sdělit žalobci postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, jak uvedeno výše. Pokud se tak nestalo, bylo naprosto pochopitelné, že proti takto vzniklému konkludentnímu vyměření daně podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že na sdělení vyměření daně měl žalobce právo již poté, co o ně požádal, nemohl městský úřad platně namítat, jak činil ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2010, že dosud neuplynula lhůta pro vydání platebního výměru, a proto nelze podat odvolání proti konkludentnímu vyměření daně. Odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně bylo možno podat a mělo být takto posouzeno. Pokud se tak nestalo, bylo zcela namístě, že krajský soud svým nyní posuzovaným rozsudkem zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. jak rozhodnutí stěžovatele, jemuž bylo předtím postoupeno jako odvolání podání označené žalobcem jako žaloba, tak předchozí rozhodnutí městského úřadu. Obě rozhodnutí totiž byla založena na nesprávné úvaze, že se ve věcech místních poplatků uplatní nalézací řízení pouze v případě nesprávného či pozdního zaplacení poplatků, jak stěžovatel tvrdí i nyní v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud výše vyložil, že má k nalézacímu řízení dojít i tehdy, kdy poplatník poplatek má zaplatit poplatek ve výši, s níž nesouhlasí, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaně vyjádří. Opačné řešení, prosazované stěžovatelem a městským úřadem, jej buď nutí stát se neplatičem a čelit hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek, nebo jej zbavuje možnosti dosáhnout vydání rozhodnutí, jehož zákonnost by mohl napadnout v rámci daňového řízení a posléze v rámci soudního přezkumu. Takové lpění na tom, že v rámci řízení o místním poplatku nebylo možno vykročit za hranice § 11 zákona o místních poplatcích, je třeba v souladu s názorem krajského soudu a žalobce odmítnout a přistoupit k subsidiárnímu použití předpisů, na něž odkazuje § 13 zákona o místních poplatcích. Smyslem subsidiárního použití právních předpisů by totiž mělo být nacházení odpovědi na otázky, na něž samotný předpis, který na použití jiného právního předpisu odkazuje, odpovědi nenabízí, či řešení problémů, které neřeší. Zákon o místních poplatcích je postaven na předpokladu, že při placení místních poplatků obvykle nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi poplatníkem místního poplatku a obecním úřadem, který jej spravuje, ohledně toho, zda má být místní poplatek uhrazen a v jaké výši. Proto zákon o místních poplatcích obsahuje relativně jednoduchou procesní úpravu. Tu nemohou obce doplnit partikulárními procesními úpravami v podobě obecně závazných vyhlášek (viz citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09), zákonodárce ji však obecně doplnil subsidiárně použitelnou úpravou zákona o správě daní a poplatků, později daňového řádu. Proto ve chvíli, kdy v řízení o místním poplatku, jenž měl být odveden žalobcem, vyvstaly otázky, jež nebylo možno uspokojivě vyřešit, bylo namístě postupovat podle této subsidiární úpravy. Pokud tak městský úřad a stěžovatel neučinili, zatížili své rozhodnutí nezákonností, v čemž je třeba se ztotožnit s krajským soudem. Bylo tak nutno jejich rozhodnutí zrušit a dát jim možnost provést řízení nově, za subsidiárního použití daňového řádu, jenž je nyní účinný“.

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Případ žalobce byl obdobný případu souzenému Nejvyšším správním soudem. Žalobce podal ohlášení, na jeho základě si spočítal a zaplatil místní poplatek, aby se neoctl v prodlení, zároveň ale výslovně uvedl, že s takto zjištěnou výší poplatku nesouhlasí. Prvoinstanční orgán

tudíž měl povinnost postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků daň vyměřit a výsledek vyměření sdělit.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. srpna 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková